

Arrest

nr. 167 117 van 3 mei 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
 2. X
 3. X
 4. X
 5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X, X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2014 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van alle verzoekende partijen (bijlagen 13) en houdende de inreisverboden ten aanzien van alle verzoekende partijen (bijlagen 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 oktober 2008 dienen de verzoekende partijen een asielaanvraag in.

1.2. Op 6 juni 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beslissingen houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Op 11 augustus 2009 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. Op 14 januari 2010 dienen de verzoekende partijen nogmaals een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet

1.5. Bij arresten met nrs. 69 408, 69 410 en 69 411 van 28 oktober 2011 bevestigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.2.

1.6. Op 21 november 2011 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.7. Op 18 juni 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.6. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen onder meer de eerste, tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.8. Op 5 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvragen vermeld in punt 1.3. en 1.4. ongegrond worden verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.

1.9. Op 2 april 2013 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 6 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.9. onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dienen de eerste, tweede, vierde en vijfde verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 6 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de derde verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.12. Op 7 juni 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker.

1.13. Tegen de beslissingen vermeld in punt 1.12. dienen de eerste, de vierde en de vijfde verzoekende partij een beroep in bij de Raad.

1.14. Bij arrest nr. 119 137 van 19 februari 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.7.

1.15. Bij arrest nr. 119 858 van 28 februari 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.8. Bij arrest nr. 119 857 van 28 februari 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.10.. Bij arrest nr. 119 857 van 28 februari 2014 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.13..

1.16. Op 14 april 2014 dienen de verzoekende partijen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.17. Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.16. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.18. Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste, tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn respectievelijk de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing.

1.18.1. De motieven van de tweede, derde, vijfde en zesde bestreden beslissingen luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat: .

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem/haar betekend werd op 12:06.2013.”

1.18.2. De motieven van de vierde bestreden beslissing luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 0 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar [0] dagen verminderd omdat: .

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend werd op 15.06.2013.”

1.19. Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van de eerste, tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij een beslissing houdende een inreisverbod. Dit zijn respectievelijk de zevende, achtste, negende, tiende en elfde bestreden beslissingen, waarvan de motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 06.06.2014 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o in uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

o 2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem/haar betekend werd op 12.06.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij/zij een aanvraag 9bis ingediend op 14.04.2014.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Over het voorwerp

Uit nazicht van het rechtsplegingsdossier blijkt dat als bestreden beslissingen, de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard werd gevoegd bij het verzoekschrift, alsook bevelen om het grondgebied te verlaten en inreisverboden ten aanzien van alle verzoekende partijen.

4. Over de ontvankelijkheid

4.1. In de nota met opmerkingen betoogt de verwerende partij dat de bestreden beslissingen drie onderscheiden beslissingen uitmaken, waaraan verschillende feitelijke en juridische motieven ten grondslag liggen, zodat de verzoekende partijen de beslissingen niet op ontvankelijke wijze kunnen aanvechten in eenzelfde verzoekschrift. Zij meent dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de beslissingen dermate verknocht zijn dat zij in eenzelfde procedure dienen behandeld te worden. De verwerende partij wijst erop dat de onontvankelijkheidsbeslissing op grond van artikel 9bis van de

vreemdelingenwet eerst vermeld wordt in het verzoekschrift en het beroep dan ook geacht gericht te zijn tegen deze beslissing. De verwerende partij meent dan ook dat het beroep onontvankelijk is in zoverre het gericht is tegen de beslissingen houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten en de beslissingen houdende de inreisverboden.

4.2. De Raad merkt op dat degene die op de rechter een beroep doet, in het belang van een goede rechtsbedeling, voor elke vordering een afzonderlijk geding moet aanspannen om zo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (RvS 14 september 1984, nr. 24.635). Het komt daarbij uitsluitend aan de rechter toe te oordelen of de gezamenlijke behandeling van verschillende vorderingen het vlot verloop van het geding bevordert of schaadt (RvS 4 augustus 1997, nr. 67.627). Het is hierbij aangewezen dat een verzoeker die verschillende administratieve rechtshandelingen aanvecht in één inleidende akte, in dit verzoekschrift aangeeft waarom naar zijn mening die verschillende handelingen in één verzoekschrift kunnen worden bestreden (RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507).

De eisen van een goede rechtsbedeling worden miskend wanneer een beroep verscheidene onderwerpen heeft waarop onderscheiden wettelijke en reglementaire bepalingen toepasselijk zijn, of die op verschillende feitelijke gegevens steunen, en zo afzonderlijke onderzoeken en debatten noodzakelijk maken. Er moet dus een stellig verband bestaan tussen de bestreden akten, ook wat de feitelijke gegevens betreft, en het belang van een goede rechtsbedeling moet vereisen dat die handelingen in eenzelfde geding worden onderzocht (RvS 23 december 1980, nr. 20.835).

Wanneer er onvoldoende samenhang bestaat tussen de beslissingen die samen in één enkel verzoekschrift worden aangevochten, wordt in de regel alleen het beroep onvankelijk verklaard ten aanzien van de akte die eerst wordt vermeld in het verzoekschrift. Wanneer echter de bestreden rechtshandeling een verschillend belang voor de verzoekende partij vertoont, zal het beroep geacht worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

4.3. De verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat zij een beroep tot nietigverklaring en een vordering tot schorsing overmaken tegen *“de beslissing 9bis vrw. Van 06/06/2014; de bijlagen 13 en de bijlagen 13 Sexies van 06/06/2014”*. Zij geven in hun verzoekschrift echter geen enkele verantwoording voor het gegeven dat zij verschillende beslissingen in één verzoekschrift bestrijden.

4.4. *In casu* is de Raad van oordeel dat de thans voorliggende beslissingen, met name enerzijds de beslissing tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en anderzijds de jegens de verzoekende partijen getroffen inreisverboden op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet en de bevelen om het grondgebied te verlaten, niet van die aard zijn dat het aangewezen is dat ze samen worden behandeld om tegenspraak tussen rechterlijke beslissingen te voorkomen of ter voldoening van de eisen van de goede rechtsbedeling.

4.5. De eerste bestreden beslissing betreft de onontvankelijkheid van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het louter indienen van dergelijke aanvraag, met het oog op het verkrijgen van een voorlopige machtiging tot verblijf, heeft geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de betrokken aanvragers. Het indienen van dergelijke aanvraag, die in wezen een gunstmaatregel uitmaakt, verleent de verzoekende partijen geen enkele garantie op een toekomstig verblijfsrecht noch verhindert zij dat ten aanzien van de verzoekende partijen maatregelen worden genomen die tot doel hebben de illegale verblijfstoestand te beëindigen. De beslissing zelve waarbij de aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt bevonden, heeft evenmin implicaties op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Er wordt hen met dergelijke beslissing geen bestaand verblijfsrecht afgenomen noch wordt er een (zekere) kans op het verkrijgen van een verblijfsrecht ontnomen. De beslissing houdende de onontvankelijkheid van een aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt enkel de vaststelling in dat de verzoekende partijen in het kader van hun aanvraag niet hebben aangetoond dat zij zich in buitengewone omstandigheden bevinden die hen verhinderen om hun aanvraag in te dienen via de reguliere weg, met name via de diplomatieke vertegenwoordiging in hun land van herkomst of het land waar zij gerechtigd zijn te verblijven. Met de desbetreffende onontvankelijkheidsbeslissing wordt geen enkele uitspraak gedaan, zij het in positieve

dan wel in negatieve zin, omtrent de toekenning van een verblijfsmachtiging aan de verzoekende partijen.

De eventuele vernietiging van de beslissing tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft dan ook geen enkele implicatie op de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen. Bijgevolg is er geen sprake van enige incidentie van de eventuele onwettigheid van het onontvankelijk verklaren van de verblijfsaanvraag op de wettigheid van het aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden in toepassing van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

De opgelegde inreisverboden van hun kant zijn gestoeld op het feit dat de verzoekende partijen geen gevolg hebben gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hen op 12 juni 2013 werd afgeleverd en vindt juridische grondslag in artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet. Ook hier dient te worden opgemerkt dat de eventuele onwettigheid van het opgelegde inreisverbod geen implicaties kan hebben op de wettigheid van de beslissing houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

4.6. Ter terechtzitting wordt de kwestie van de samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen in het debat gebracht. De advocaat van de verzoekende partijen stelt dat de bestreden beslissingen verknocht zijn omdat ze op dezelfde dag genomen werden en op dezelfde dag werden ter kennis gebracht en stelt dat de bijlagen 13 een invloed hebben op de eerste bestreden beslissing en de uitspraak hieromtrent.

Met de loutere stelling dat de bijlagen 13 een invloed hebben op de eerste bestreden beslissing en de uitspraak hierop, toont de advocaat van de verzoekende partijen de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de bevelen om het grondgebied te verlaten, die een andere juridische en feitelijke basis hebben, niet aan. De Raad merkt ook op dat niet blijkt dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt zo nog niet tot de vaststelling dat verzoekende partijen tot enig verblijf worden gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten hun geldingskracht zouden verliezen.

4.7. Het blijkt derhalve en het wordt niet betwist dat de eerste bestreden beslissing enerzijds en de bestreden beslissingen houdende het inreisverbod en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten anderzijds een verschillende juridische grondslag hebben en het gevolg zijn van onderscheiden procedures en vaststellingen. Het feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag werden genomen doet geen afbreuk aan het feit dat de voornoemde bestreden beslissingen op een onderscheiden rechtsgrond genomen zijn en dat de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, zoals *supra* aangegeven, geen gevolgen heeft voor de wettigheid van de overige bestreden beslissingen en *vice versa*. Het enkele feit dat de bestreden beslissingen op dezelfde dag genomen werden toont onvoldoende de samenhang tussen de verschillende beslissingen aan. Er dient tevens te worden opgemerkt dat deze beslissingen afzonderlijk aan de verzoekende partijen werden betekend, telkens met vermelding van de beroepsmogelijkheden. De inhoud van de eerste bestreden beslissing bepaalt geenszins de inhoud van de overige bestreden beslissingen. Ook licht de advocaat van de verzoekende partijen ter terechtzitting niet verder toe op welke wijze de bijlagen 13 een invloed zouden hebben op de inhoud van de eerste bestreden beslissing. Tevens stelt de Raad vast dat in het onderliggende verzoekschrift op duidelijke wijze ten aanzien van enerzijds de eerste en anderzijds de overige bestreden beslissingen verschillende grieven worden aangevoerd, waarbij andere feitelijke gegevens moeten in ogenschouw genomen worden en andere rechtsvragen moeten worden opgelost.

In casu is de Raad dan ook van oordeel dat met één verzoekschrift verschillende beroepen werden ingesteld die echter een afzonderlijk onderzoek vergen.

Er is dan ook geen sprake van een voldoende samenhang tussen de onderscheiden bestreden beslissingen, zijnde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis onontvankelijk wordt verklaard enerzijds en de bestreden beslissingen houdende de inreisverboden en de bevelen om het grondgebied te verlaten anderzijds.

4.8. Dienvolgens kan het beroep niet onvankelijk verklaard worden voor zowel de eerste bestreden beslissing van 6 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt als voor de overige bestreden beslissingen, dit

zijn de aan de verzoekende partijen opgelegde inreisverboden *d.d.* 6 juni 2014 en de aan de verzoekende partijen opgelegde bevelen om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum.

4.9. *In casu* dient, zoals de advocaat van de verzoekende partijen ook ter terechtzitting te kennen geeft, te worden geopteerd voor de ontvankelijkheid van het beroep wat de inreisverboden betreft. De Raad herinnert er immers aan dat, wanneer de bestreden rechtshandelingen een verschillend belang voor de verzoekende partij vertonen, het beroep geacht zal worden tegen de belangrijkste beslissing of het voornaamste onderwerp te zijn gericht (RvS 19 september 2005, nr. 149.014; RvS 12 september 2005, nr. 148.753, RvS 25 juni 1998, nr. 74.614, RvS 30 oktober 1996, nr. 62.871, RvS 5 januari 1993, nr. 41.514) (R. Stevens. 10. De Raad van State, 1. Afdeling bestuursrechtspraak, Brugge, die Keure, 2007, 65-71).

In casu vertonen de bestreden inreisverboden een groter belang voor de verzoekende partijen dan de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verwerende partij voert hieromtrent ter terechtzitting geen betwisting.

Artikel 1, 8° van de vreemdelingenwet definieert het inreisverbod als volgt:

“inreisverbod : de beslissing waarbij de toegang tot en het verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor een bepaalde termijn wordt verboden, die kan samengaan met een beslissing tot verwijdering” RvV

Artikel 74/11, §3, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.”

Met de zevende, achtste, negende, tiende en elfde bestreden beslissing wordt aan de verzoekende partijen een inreisverbod voor de duur van drie jaren opgelegd, hetgeen gelet op de artikelen 1, 8° en 74/11, §3 van de vreemdelingenwet impliceert dat de verzoekende partijen gedurende drie jaren na de betekening ervan niet toegelaten kunnen worden tot het grondgebied en niet kunnen verblijven op het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis toepassen.

De verstreckende gevolgen op verblijfsrechtelijk vlak, die de grenzen van het Rijk overstijgen en die ook tot drie jaren in de toekomst voortduren, maken dan ook dat de aan de verzoekende opgelegde inreisverboden de belangrijkste beslissingen vormen die middels huidige verzoekschrift worden bestreden. De eerste bestreden beslissing sorteert immers, zoals hierboven uiteengezet, geen gevolgen voor de verblijfsrechtelijke toestand van de verzoekende partijen, hetgeen meteen maakt dat deze beslissing als minder belangrijk moet worden beschouwd dan de opgelegde inreisverboden die wel - en overigens ook verstreckende - gevolgen heeft.

Gelet op het gebrek aan voldoende samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de zevende, achtste, negende, tiende en elfde bestreden beslissing houdende de inreisverboden, wordt, gelet op de voorgaande vaststellingen, het beroep ontvankelijk verklaart ten aanzien van de zevende, achtste, negende, tiende en elfde bestreden beslissing. Het beroep is bijgevolg onontvankelijk in de mate het gericht is tegen de beslissing van 6 juni 2014 houdende de onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. De middelen die tegen de laatstgenoemde beslissing worden aangevoerd, kunnen dan ook niet worden onderzocht.

4.10. De Raad stelt verder vast dat er wel degelijk samenhang is tussen de zevende, achtste, negende, tiende en elfde bestreden beslissing houdende het inreisverbod en de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten. Overeenkomstig artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet gaat het inreisverbod immers gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en *in casu* verwijzen de zevende, achtste, negende, tiende en elfde bestreden beslissingen uitdrukkelijk naar de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissingen waarmee ze stellen gepaard te gaan, zodat verknochtheid van de onderscheiden beslissingen wordt bevestigd in de bewoordingen ervan. De verwerende partij kan dan ook niet dienstig verwijzen naar de afzonderlijke rechtsgronden van de bestreden beslissingen.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid wegens gebrek aan samenhang in zoverre ze de samenhang tussen de zevende, achtste, negende, tiende en elfde bestreden beslissing en de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissingen betreft, dient te worden verworpen.

4.11. Echter, wijst de Raad er ambtshalve op dat, luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet, het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting moet bevatten “van de feiten en de middelen”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat de middelen van de verzoekende partijen geheel zijn gericht tegen de eerste bestreden beslissing en tegen de bestreden beslissingen betreffende de inreisverboden. Op geen enkele wijze worden de ingeroepen schendingen betrokken op de tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissingen.

Waar de verzoekende partijen betogen “*Verzoekers zullen bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in de medische behandelingen en opvolgingen van verzoekster; de schoolgang van hun kinderen; hun opgebouwde ontplooiing en sociale verankering in België en zullen onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen*”, blijkt uit de navolgende zin “*het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen*”, duidelijk dat de verzoekende partijen met deze paragraaf een uiteenzetting geven betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, doch geen uiteenzetting van een middel ten aanzien van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat het beroep – bij gebreke van een middel – onontvankelijk is in de mate dat het is gericht tegen de vijf bevelen om het grondgebied te verlaten van 6 juni 2014.

5. Onderzoek van het beroep

5.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van artikel 3, 7 van richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 van het Europees Parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) *juncto* artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel ten aanzien van de bestreden inreisverboden toe als volgt:

“Aan verzoekers werd er tevens bijlagen 13 en bijlagen 13 Sexies uitgevaardigd op 06/06/2014 en aan verzoekers betekend op 17/06/2014.

Verzoekers menen het volgende middelen te kunnen aanvoeren tegen de motivatie van de bestreden beslissing :

Enig middel: Schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen; motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Verzoekers voeren de schending aan van het aangevoerde middel om reden dat de bestreden beslissing (inreisverbod) stelt dat wanneer er geen uitvoeringstermijnen worden toegestaan het opgelegde inreisverbod van rechtswege een duur van 3 jaar heeft.

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Verwerende partij haalt aan dat verzoekers op 12/06/2013 een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat zij echter geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel en derhalve nog steeds illegaal op het grondgebied verblijven.

Verzoekers hebben inderdaad geen enkele poging ondernomen om België te verlaten om reden dat zij een procedure ex art. 9bis vrw. hebben ingesteld op basis van de regularisatiecriteria dd. 19.07.2009 om reden dat verwerende partij zelf diverse keren publiekelijk verklaard heeft deze criteria de blijven toepassen op diegenen die eraan zouden voldoen.

Bovendien hadden verzoekers voor datum van deze bevelen een procedure ex art. 9ter vrw. hangende en vertoefden zij tot datum van onderhavige beslissing in het opvangcentrum met dien verstande dat zij recht hadden op materiële opvang.

Niettegenstaande voormelde elementen kiest het inreisverbod voor de maximale duur van 3 jaar. De bestreden beslissing kiest in casu aldus voor het meest ongunstige geval, en motiveert dit als volgt dat verzoekers al reeds op 12/06/2013 een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten en dat zij echter geen gevolg hebben gegeven aan dit bevel en derhalve nog altijd illegaal op het grondgebied verblijven.

De bestreden beslissingen verwijzen naar artikel 74/11, §1 tweede lid vrw. om haar beslissing te motiveren waarin aan verwerende partij de mogelijkheid wordt geboden om – rekening houdende met de concrete omstandigheden eigen aan elke zaak - een inreisverbod op te leggen van maximaal 3 jaar.

Dat verwerende partij echter een duurtijd oplegt van maximaal drie jaar, wordt niet specifiek gemotiveerd en lijkt het logische gevolg te zijn van het gegeven dat de terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door verzoekers wijl zij eigenlijk volkomen legaal in het Rijk vertoefden.

De bestreden beslissing lijkt aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch 3 jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel.

Deze verkeerde interpretatie blijkt nog meer uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd:

“In uitvoering van artikel 74/11 §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar”.

Vermeldenswaardig is dat verwerende partij telkens in haar beslissingen het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld, maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat nl. een termijn van 3 jaar.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan drie jaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91 251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Door te stellen dat bij gebrek aan een termijn voor uitvoering van het bevel, steeds automatisch een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd, voegt de bestreden beslissing een voorwaarde toe aan artikel 74/11 vrw., minstens wordt deze bepaling van de wet geschonden.

Verzoekers verwijzen in het verlegde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

“De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/1, eerste lid Vw.”

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

“De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM”.

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond.”

5.2. De verzoekende partijen voeren aldus onder meer aan dat de verwerende partij een duurtijd oplegt van maximaal drie jaar, doch dat deze niet specifiek wordt gemotiveerd en het logische gevolg lijkt te zijn van het gegeven dat de Terugkeerrichtlijn niet werd nageleefd door de verzoekende partijen, dat de bestreden beslissingen lijken aan te nemen dat het opgelegde inreisverbod automatisch drie jaar duurt telkens een vreemdeling geen gevolg geeft aan een eerder bevel. De verzoekende partijen betogen dat de verkeerde interpretatie nog meer blijkt uit de wijze waarop de rechtsgrond zelf wordt geciteerd, dat

het vermeldenswaardig is dat de verwerende partij telkens in haar beslissingen het artikel parafraseert alsof er geen beoordelingsbevoegdheid is en er helemaal geen maximumtermijnen worden vermeld maar dat automatisch en van rechtswege slechts één mogelijkheid bestaat, namelijk een termijn van drie jaar.

5.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het “afdoende” karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18 januari 2010, nr. 199.583, Staelens). De verzoekende partijen betogen dat de maximumduur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd. De verwerende partij betoogt daarentegen, onder verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing, dat uit voornoemde motieven afdoende blijkt om welke reden een termijn van drie jaar wordt opgelegd.

Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt:

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 227.898 en 227.900).

De zevende, achtste, negende, tiende en elfde bestreden beslissing motiveren dat geen gevolg werd gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dat de verzoekende partijen nog geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten. Dergelijk motief verklaart weliswaar waarom aan de verzoekende partijen een inreisverbod werd afgegeven, doch biedt geen verantwoording voor het feit waarom voor de maximumtermijn van drie jaar werd gekozen. Immers houdt de vaststelling dat de verzoekende partijen na een bevel om het grondgebied te verlaten geen stappen hebben ondernomen om het grondgebied vrijwillig te verlaten niets anders in dan de vaststelling dat de verzoekende partijen niet hebben voldaan aan de terugkeerverplichting zodat deze vaststelling ook niet kan worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering (RvS 22 maart 2016, nr. 234.225).

In de zevende, achtste, negende, tiende en elfde bestreden beslissing wordt nog gesteld dat de verzoekende partijen nog een aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet hebben ingediend. De Raad ziet evenwel niet spontaan in op welke wijze het feit dat de verzoekende partijen hebben gepoogd hun verblijf in België in regel te stellen, een verantwoording kan bieden voor de keuze van drie jaar inreisverbod, wat te dezen meteen de maximale termijn is.

Derhalve moet *in casu* worden vastgesteld, in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat minstens niet afdoende werd gemotiveerd over de duur van het inreisverbod. Immers, uit de aangevochten beslissingen blijkt niet dat alle voor de afweging relevante elementen in ogenschouw werden genomen zodat niet kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen.

5.4. Het middel, in zoverre het is gestoeld op de schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, is gegrond.

6. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste, tweede, derde, vierde, vijfde en zesde bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partijen hebben een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de zevende, achtste, negende, tiende en elfde bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 houdende de inreisverboden ten aanzien van alle verzoekende partijen worden vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp wat betreft de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 houdende de inreisverboden ten aanzien van alle verzoekende partijen.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen voor wat betreft de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en houdende de bevelen om het grondgebied te verlaten ten aanzien van alle verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend zestien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER